

Arrest

nr. 93 675 van 14 december 2012

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie.

Uw echte naam zou niet B. M. zijn, maar A. Z..

U vroeg in België asiel aan op 13 maart 2002 onder de naam B. M..

U verklaarde toen dat u en uw broer werden meegenomen bij een zachtstka in het dorp Prigorodny op 29 september 2001 en naar de Russische basis in Khankala werden gebracht. U zou er ontsnapt zijn op 16 december 2001 en na een periode van onderduiken Rusland verlaten hebben in maart 2002.

U werd door het Commissariaat-generaal erkend als vluchteling op 13 april 2005.

Nadat er nieuwe informatie aan het licht kwam betreffende uw werkelijke identiteit en er een internationaal opsporingsbericht op deze naam bleek te bestaan bij Interpol, werd besloten uw vluchtelingenstatus opnieuw te onderzoeken.

Na een nieuw gehoor op 18 augustus 2009, werd uw vluchtelingenstatuut ingetrokken door het Commissariaat-generaal op 2 september 2009.

Deze beslissing werd in beroep op 30 september 2009 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In beroep gaf u uw werkelijke identiteit toe, onder dewelke u door de Russische autoriteiten werd gezocht voor betrokkenheid bij een moord in Tsjetsjenië.

U verklaarde toen dat deze beschuldigingen vals waren en dat het een middel was om u te kunnen arresteren omwille van uw activiteiten tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog. U zou toen commandant van een rebellengroep geweest zijn.

U vroeg hierna tevergeefs twee maal asiel aan, met name op 28 december 2009 en 27 mei 2010.

Deze asielaanvragen werden respectievelijk op 17 december 2009 en 2 juni 2010 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een weigering tot inoverwegingname. Uw vraag tot nietigverklaring van beide beslissingen werden telkens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen, respectievelijk op 19 februari 2010 en 15 september 2010.

Op 13 juli 2011 vroeg u een vierde keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde dat u gedood zou worden bij een eventuele terugkeer naar Rusland en dat u ten onrechte beschuldigd wordt in een moordzaak.

Dit zou ingegeven zijn door het feit dat u een commandant was geweest tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog."

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart dat u in Tsjetsjenië vervolgd werd en dat uw leven er in gevaar was omwille van het feit dat u deelnam aan de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog (CGVS IV.1, d.d.14/09/2011, p.2).

Meer bepaald zou er een valse strafzaak tegen u zijn opgestart door toedoen van de FSB omdat u in de tweede Tsjetsjeense oorlog een commandant zou zijn geweest. (CGVS IV.1, p.15)

Vanaf uw beroep tegen de intrekking van uw vluchtelingenstatus in 2009 hebt u volgehouden dat u gezocht werd door de autoriteiten "als commandant van een rebellengroep". (beroep schrift ingediend bij RvV d.d.14/09/2009) Omdat de autoriteiten u zouden zoeken, zouden zij een strafzaak hebben gefabriceerd tegen u. (DVZ IV, rubriek 37; CGVS IV.1, p.12)

Uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de Russische autoriteiten de Belgische overheid om uw uitlevering verzocht hebben. U wordt er door hen van verdacht betrokken te zijn bij een moord gepleegd in Gvardeskoye (Tsjetsjeense naam Ali-yurt) in mei 2001.

Indien geloofwaardig, zou de door u verklaarde vervolging door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten binnen het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.

Echter, op basis van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en de andere elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat u omwille van de door u verklaarde reden (supra) vervolgd zou worden door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten en de strafzaak gefabriceerd zou zijn.

Vooreerst dient te worden gewezen op de vaststelling dat u bij uw eerste asielaanvraag in België een valse identiteit hebt gebruikt, zijnde B. M., geboren op 7 juli 1979 te Grozny en afkomstig uit het dorp Prigorodny.

Daarenboven legde u toen, in vergelijking met het asielrelaas dat u nu volhoudt, ernstig uiteenlopende en incompatibele verklaringen af met betrekking tot uw vervolgingsproblemen.

U verklaarde destijds immers dat u en uw broer bij een zachtstka werden gearresteerd in september 2001; dat u opgesloten werd in Khankala; dat u er ongeveer drie maanden later kon ontsnappen; en dat u zich nadien schuilhield tot uw vlucht uit Rusland in maart 2002. (CGVS I, TG, dd.05/04/2005, p.11-12; DVZ I, p.12-13)

U maakte toen geen enkele melding van uw verleden als strijder (in de eerste en/of de tweede oorlog) of vervolging omwille van uw rebellenactiviteiten.

Ter verklaring van het gebruik van uw alias stelde u op het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u van enkele Tsjetsjenen die u in België in het station tegen kwam, te horen had gekregen dat de asielinstanties u niet zouden geloven omdat u geen documenten bij had, en dat het daarom beter was om een valse naam te gebruiken. (CGVS IV.1, p.2, 3)

Tijdens het daaropvolgende gehoor verklaarde u dan weer dat u het deed omdat u zich "in een gevaarlijke situatie" bevond. Ter verduidelijking verwees u naar de toenmalige politieke situatie in Rusland, waarin opposenten van de "Russische macht" "vernietigd" werden. (CGVS IV.2, d.d.08/05/2012, p.4)

Dezelfde verschoningsgronden riep u in ter verklaring voor het feit dat u een foutief asielrelaas had gebruikt bij uw eerste asielaanvraag. (CGVS IV.2, p.5)

Geen van deze verklaringen kunnen echter aanvaard worden als verschoningsgronden voor het verzwijgen van uw werkelijke identiteit en uw naar eigen zeggen werkelijke asielrelaas.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid draagt in de asielprocedure. Advies van derden is niet voldoende om een asielzoeker te ontslaan van de vereiste dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en asielrelaas.

Daarnaast kan er van een asielzoeker, indien hij werkelijk een gegronde reden heeft om de internationale bescherming van een derde land in te roepen, redelijkerwijze verwacht worden dat hij de autoriteiten van dat land van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en zijn werkelijke identiteit kenbaar te maken.

Indien de asielzoeker dit niet doet, verzaakt hij aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

In casu zijn de aangehaalde verschoningsgronden bovendien niet aannemelijk te noemen.

Ten eerste werd na grondig onderzoek van uw opeenvolgende verklaringen doorheen uw asielprocedures een ernstige incoherentie vastgesteld.

In het kader van de huidige asielaanvraag verklaarde u dat u van enkele (onbekende) Tsjetsjenen in een station in Brussel foutief advies hebben gekregen. (CGVS IV.1, p.3)

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u, in het kader van uw tweede asielaanvraag, echter op de vraag waarom u bij uw eerste asielaanvraag niet de waarheid had verteld over uw identiteit, geantwoord dat u van uw oom deze raad had gekregen. (DVZ II, rubriek 36)

Bovendien is het niet aannemelijk te noemen dat u, indien uw leven wérkelijk in gevaar was door vervolging door de Russische autoriteiten omwille van uw rebellenactiviteiten, het risico zou lopen om internationale bescherming te mislopen door het gebruik van een valse identiteit en een vals asielrelaas.

Men moet er bij de asielaanvraag immers rekening mee houden dat er een reële kans bestaat dat de frauduleuze asielverklaringen niet geloofwaardig worden geacht, en er bijgevolg geen beschermingsstatus kan worden toegekend.

Beide vaststellingen doen ernstige vermoedens rijzen dat u de werkelijke redenen van het gebruik van een alias en 'vals' asielrelaas voor de Belgische autoriteiten verborgen wil houden.

Bovendien verklaart dit niet waarom u later, toen u geconfronteerd werd met een mogelijke intrekking van uw vluchtelingenstatus omwille van het sterke vermoeden dat de door u opgegeven identiteit vals was, steeds hebt volhard in uw valse identiteit en 'vals' asielrelaas.

Tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal in het kader van de eventuele intrekking van uw vluchtelingenstatus op 8 augustus 2009, een moment waarop u al op de hoogte was van het feit dat u het risico liep om uitgeleverd te worden aan de Russische autoriteiten – diezelfde autoriteiten die volgens u achter de valse aanklacht zaten en u om het leven willen brengen voor uw bijdrage tot de rebellie in Tsjetsjenië - maakte u geen enkele melding van het feit dat u door de Russische autoriteiten zou zijn gezocht omwille van het feit dat u gestreden had in Tsjetsjenië en een commandant was geweest bij de rebellen. Ook toen bleef u erbij dat uw echte naam B. M. was. (CGVS d.d.18/08/2009)

Dat u, zelfs toen u was gewezen op de mogelijkheid dat uw vluchtelingenstatus zou worden ingetrokken – een statuut dat u beschermde tegen uitlevering aan Rusland - vasthield aan uw valse identiteit en nog steeds geen melding maakte van de vervolgingsfeiten waarvan u nu meermaals benadrukt dat ze uw werkelijke asielrelaas vormen (CGVS IV.1, p.14, 19), vormt een ernstige aanwijzing dat u de reële feiten tot in het uiterste trachtte te verbergen voor de Belgische autoriteiten.

Ter verklaring voor het feit dat u vasthield aan het asielrelaas zoals u het bij uw eerste asielaanvraag had uiteengezet, én aan uw valse identiteit ondanks het feit dat u was geweest op de mogelijke consequenties, stelde u dat “mishandeld was” in de gevangenis in België, dat u in België onterecht was beschuldigd van diefstal en dat u levensgevaar liep omdat men u dreigde uit te leveren. (CGVS IV.1, p.5)

Geen van deze stellingen kan echter aanvaard worden als een verschoningsgrond.

Ondanks uw overtuiging dat u “mishandeld” werd in de gevangenis en u onterecht beschuldigd zou zijn, had u er alle belang bij om alsnog uw werkelijke identiteit en asielrelaas kenbaar te maken.

Er werd u, in het bijzijn van uw advocaat, immers gewezen op het risico dat uw vluchtelingenstatus zou worden ingetrokken omwille van identiteitsfraude (CGVS d.d.18/08/2009, p.2).

Indien u werkelijk voor uw leven zou vrezen in Rusland, mag verwacht worden dat u in deze situatie wel waarheidsgetrouwe verklaringen zou afleggen.

Uw vertrouwenspersoon verklaarde dat men u in België vier keer heeft trachten te vermoorden in de gevangenis – waaronder één keer door het onthouden van eten en water – en dat al uw problemen pas begonnen zijn nadat uw werkelijke identiteit bekend raakte.

Dit zou volgens haar afdoende bewijzen dat u gelijk had om uw werkelijke identiteit te verbergen. (CGVS IV.2, p.18)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het enkel blote beweringen betreft, die geenszins gestaafd worden met bewijzen.

Indien men dergelijke aantijgingen uit aan het adres van de Belgische autoriteiten, mag men verwachten dat dit objectief gestaafd wordt. Bovendien wordt geenszins een verband aangetoond tussen het feit dat uw echte identiteit bekend raakte en de vermeende moordpogingen of andere ‘problemen’.

Bovenstaande vaststellingen in verband met uw alias en het vasthouden aan een asielrelaas dat ernstige discrepanties vertoont met uw huidige asielrelaas, ondergraven bovendien ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van het asielrelaas zoals u het heden voorstelt.

De aannemelijkheid van uw huidige asielrelaas wordt verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het geenszins aannemelijk te noemen is dat u zich niet meer zou herinneren of u na het einde van uw activiteiten bij de rebellen (april-mei 2000) en tot aan uw vermeende vertrek naar Kazachstan (eind 2000) - een periode waarin u zich zou hebben schuilgehouden in de buurt van uw dorp, Ali-yurt – nog gearresteerd werd door de Tsjetsjeense of Russische autoriteiten (CGVS IV.2, p.10-11).

U verwees naar uw psychische toestand ter verklaring. Deze kan echter niet ter verklaring.

Met betrekking tot deze periode herinnerde u zich immers wel dat er “controles” en “confrontaties” zijn geweest. (CGVS IV.2, p.10) U kon daarenboven ook nog aangeven in welke dorpen u was geweest vlak voor uw terugkeer vanuit de bergen naar uw dorp en waar en met wie u zich had schuilgehouden na uw terugkeer. (CGVS IV.2, p.9)

Ook al zou u zich geen details meer herinneren, zoals u aangaf (CGVS IV.2, p.10), is het niet aannemelijk te noemen dat u zich in het geheel niet meer zou herinneren of u al dan niet gearresteerd werd, hetgeen een ingrijpend vervolgingsfeit zou zijn.

Met betrekking tot de door u verklaarde geheugenproblemen dient bovendien opgemerkt te worden dat u hiervan geen enkele melding maakte tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van de huidige asielprocedure. Meer nog, u kon toen zeer gedetailleerd vertellen over de periode dat u had gestreden in de tweede oorlog.

Nochtans verklaarde u tijdens het laatste gehoor dat u al geheugenproblemen kent sinds uw opsluiting in de gevangenis in België (in 2009). (CGVS IV.2, p.11)

Er mag in dit geval verwacht worden dat u een dermate ernstig probleem met uw geheugen zou kunnen staven met een afdoende gestoffeerd medisch of psychologisch attest. De door u neergelegde attesten van een psychiater, d.d.16/03/2012 en d.d.18/04/2012 vermelden beiden dat u post-traumatisch stresssyndroom hebt, maar enkel het meest recente vermeldt concentratie-en geheugenproblemen. Uit geen van beide blijkt echter hoe tot deze vaststellingen gekomen wordt.

De loutere indicatie van geheugenproblemen, zonder enige verdere verduidelijking, kan niet volstaan, te meer gezien de eerdere vaststelling dat u eerder geen melding had gemaakt van geheugenproblemen. Wat betreft het attest d.d.18/04/2012 dient bovendien opgemerkt te worden dat het een oneigenlijk attest betreft, bedoelt voor de procedure op basis van art. 9ter van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw huidige asielrelaas ondermijnd door een tegenstrijdigheid in uw verklaringen aangaande de wijze waarop u Russische autoriteiten te weten zouden zijn gekomen dat u een rebellencommandant was.

U gaf hiervoor twee verklaringen, zijnde het feit dat zij wisten dat u bij de douane had gewerkt ten tijde van de Republiek Ichkeria en omdat mensen gefolterd en geïntimideerd werden door de veiligheidsdiensten. (CGVS IV.2, p.13)

Slechts de eerste reden vermeldde u ook tijdens het eerste gehoor. (CGVS IV.1, p.17)

Alvast wat betreft uw werk bij de douane werd een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen.

Tijdens het gehoor in het kader van de eventuele intrekking van uw vluchtelingenstatus, werd u gevraagd naar uw werk bij de douane, aangezien u er eerder tijdens een politieverhoor over had gesproken. Op dat moment ontkende u dat u bij de douane had gewerkt. (CGVS d.d.18/08/2009, p.4)

In het kader van uw huidige asielaanvraag, verklaarde u dan weer dat u wel bij de douane had gewerkt.

Toen u tijdens dit gehoor werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen en gevraagd werd waarom u daar eerder tegengestelde verklaringen over had afgelegd, gaf u aan dat alles met elkaar verbonden was, zowel uw werk, uw naam, als wat u in Tsjetsjenië deed.

Pas toen uw advocate had beloofd dat ze uw (valse) strafzaak zou onderzoeken, zou u besloten hebben om de waarheid te vertellen. (CGVS IV.1, p.14)

Deze verklaring is geenszins afdoende.

Uw identiteit en uw werk zijn niet noodzakelijk met elkaar verbonden. Bovendien had u ook bij de politie niet willen toegeven dat uw echte naam Z. was, terwijl u daar wel had verteld over uw werk bij de douane. (proces-verbaal van verhoor d.d.29/07/2009)

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat het hoogst opmerkelijk zou zijn voor de Russische autoriteiten om een valse strafzaak tegen u te openen om u in handen te krijgen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, lidmaatschap bij de rebellen op zich reeds strafbaar is volgens het Russisch strafrecht, onder andere op basis van het verbod op lidmaatschap van een illegale gewapende formatie.

Ook u kon hiervoor geen verklaring bieden. (CGVS IV.2, p.14)

Bovendien lijkt uw profiel, gebaseerd op uw verklaringen – u zou slechts een korte periode, in de nasleep van de terugtrekking uit Grozny, een kleine groep mannen hebben geleid, in de bergen, en tijdens deze maand zouden er geen vuurgevechten zijn geweest (CGVS IV.1, p.16-17) - niet van dien aard te zijn dat het de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten zou aanzetten om een valse strafzaak tegen u op te zetten, terwijl, zoals eerder reeds opgemerkt, er specifieke wetsartikelen uw activiteiten bij de rebellen strafbaar maakten.

Uw vertrouwenspersoon verklaarde tijdens het laatste gehoor dan weer dat u bij een uitzonderlijke operatie betrokken was tijdens het beleg van Grozny midden januari 2000.

U zou toen op de hoogte gebracht zijn van de aanwezigheid van enkele Russische militairen en uw eenheid zou hen vervolgens gedood hebben. Onder hen zou ook generaal Ma. geweest zijn.

De dood van de generaal zou volgens haar een ware vernedering geweest zijn voor de Russen. Omwille van uw rol hierin, zouden de Russen daarna uitzonderlijke inspanningen geleverd hebben om u te pakken te krijgen. (zie 'documenten', stuk 26)

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de stelling dat deze actie, waarbij u verantwoordelijk was voor de dood van een Russische generaal, de reden was van uw vervolging.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u voor het Commissariaat-generaal "op geen enkel (lees: moment) zelf" dit uitzonderlijke voorval hebt ingeroepen ter verklaring van de vervolging door de Russische autoriteiten.

Gelet op het uitzonderlijke karakter ervan, mag evenwel verwacht worden dat u dit uit eigen beweging zou vermelden.

Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u een prominente strijder was geweest maar dat u dit niet had willen zeggen. (CGVS IV.2, p.18)

Dit kan geenszins volstaan als verklaring.

Gelet op het feit dat uw vluchtelingenstatus reeds een keer werd ingetrokken; gelet op het feit dat er een uitleveringsverzoek tegen u loopt; en gelet op uw verklaring als zou u berouw hebben van uw eerdere bedrieglijke verklaringen (CGVS IV.1, p.3), mag verwacht worden dat u alle essentiële feiten uit eigen beweging aanbrengt.

Bovendien stelde u, gevraagd naar uw versie van de feiten, de situatie anders voor.

De generaal zou gedood zijn door een bewaker van een kelder waar enkele strijders zich schuilhielden; u zou zelf op een post vijftig meter verder hebben gestaan en pas na de feiten naar de plaats van de feiten gekomen zijn. (CGVS IV.2, p.19-20)

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat de artikels die uw vertrouwenspersoon toevoegde om haar verklaringen te staven, inderdaad handelen over de dood van de generaal, de gebeurtenissen in Grozny ten tijde van het offensief van het Russische leger en over het verdere verloop van de tweede Tsjetsjeense oorlog. In geen enkel van deze artikels wordt er echter over uw rol gesproken.

Aldus blijkt uit wat voorafgaat dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit de documenten afkomstig uit het uitleveringsdossier blijkt dat u door het Openbaar Ministerie in Tsjetsjenië in beschuldiging bent gesteld van mededaderschap bij een moord in Gvardeyskoye. Er blijkt echter niet uit dat deze inbeschuldigingstelling gebeurd is om u te kunnen laten arresteren voor eventuele activiteiten bij de Tsjetsjeense rebellen. Mevrouw Z. D. stelt in haar brief dat u niets te maken hebt met de door haar gepleegde moord, dat zij u niet kende ten tijde van de moord maar dat zij door een onderzoeker onder druk werd gezet om u bij de moord te betrekken. Echter, deze verklaring is onvoldoende om de aannemelijkheid van uw verklaringen te herstellen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geenszins uit blijkt welke motieven de rechercheur zou hebben gehad om mevrouw Z. D. onder druk te zetten. Bovendien vertoont deze brief een gesolliciteerd karakter, aangezien ze zou zijn geschreven nadat zij gecontacteerd was door de organisatie van I. E.. Ten slotte betreft het hier een blote bewering, zonder enig begin van bewijs. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit document beperkt en kan ze niet opwegen tegen de hierboven gedane vaststellingen. Het vrijlatingsbewijs van mevrouw Z. D. toont enkel aan dat zij een gevangenisstraf heeft uitgezeten. Dit wordt door mij niet in twijfel getrokken. Een veroordeling voor mevrouw Z. D., die in het uitleveringsdossier ook als dader wordt genoemd, betekent op zich niet dat u onschuldig zou zijn. In de brief van Ak. Z. wordt gesteld dat u actief deelnam aan de gewapende strijd tegen de Russische bezetting en dat u vervolgd wordt door de Russische speciale diensten. Uit deze brief kan echter niet worden opgemaakt wat uw precieze activiteiten waren in deze strijd, noch op welke wijze u vervolgd werd en/of wordt door de Russische autoriteiten. Bijgevolg is deze brief onvoldoende om een accurate inschatting mogelijk te maken met betrekking tot uw werkelijke rol in het conflict en de aard van de vervolging die eruit zou voortvloeien. In zijn brief stelt M. V., voormalig woordvoerder van Mas., dat hij u kent sinds 1996 en dat u en uw "kameraden" meerdere malen op illegale wijze zijn ondervraagd over zaken waar jullie niets van wisten. Wie deze andere personen zijn en wie precies wat heeft meegemaakt, kan hieruit niet afgeleid worden. U maakte zelf alvast voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw huidige asielaanvraag geen melding van een arrestatie of ondervraging door de autoriteiten. Uit deze brief kan ook niet afgeleid worden wat u voor Mas. hebt gedaan, noch waarom u vervolgd zou zijn voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, noch waarom u vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer. Wat betreft de getuigenissen van de heer K. I., de heer K. C., de heer S. D. de heer A. G. en de heer B. A. dat u gevochten hebt tegen de Russen en/of dat u vervolgd wordt door de Russische autoriteiten hebben, dient opgemerkt te worden dat dergelijke getuigenissen van kennissen of familieleden, die niet objectief gestaafd worden slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Zij kunnen niet opwegen tegen de eerder gedane vaststellingen. Het arbeidscontract uit Kazachstan staat op naam van B. M. en is gedateerd op 1 februari 2001. Gezien uw verklaring dat u alle identiteitsdocumenten op naam van B. M. hebt bekomen tegen betaling (CGVS IV.1, p.11) en het feit dat u deze documenten ook gebruikt hebt ter misleiding van de Belgische asielinstanties, kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de authenticiteit van dit document. Hoewel het een aanwijzing kan vormen voor een eventueel verblijf in Astana, kan uit dit document niet afgeleid worden van wanneer tot wanneer u precies in Astana hebt verbleven. Bijgevolg voldoet dit niet als bewijs voor uw verklaring dat u van eind 2000 tot de herfst van 2001 in Kazachstan zou hebben gewoond (CGVS IV.1, p.18). De brief ondertekend door brigadegeneraal Kh. toont niet aan dat u zelf voor de NSB van de republiek Ichkeria gewerkt hebt, zoals u zelf beweerde (CGVS IV.1, p.8). De brief is niet aan u gericht, noch vermeldt deze ergens uw naam. De brief van Amnesty International gericht aan uw advocaat stelt dat deze organisatie onvoldoende op de hoogte is van uw individuele situatie en spreekt enkel in algemene termen over het recht op een eerlijk proces in Rusland en de het risico dat u er loopt op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling. Er wordt echter niet gesproken over de feiten die u in het verleden zou hebben meegemaakt of de reden van de vervolging. Er wordt evenmin vermeldt waarom u risico zou lopen op foltering of onmenselijke behandeling. Het attest van aanvraag van een paspoort vormt een begin van bewijs van uw werkelijke identiteit, A. Z.. Uw werkelijke identiteit wordt door mij echter niet betwist.

De twee schoolattesten en diploma staan op naam van A. Z.. Zij kunnen echter niet beschouwd worden als identiteitsdocumenten, en bevatten voor het overige geen informatie met betrekking tot uw asielrelaas.

Dit geldt eveneens voor de militaire kaart op naam van A. Z., aangezien het geen foto bevat.

De documenten op naam van B. M. kunnen, gezien dit een door u gebruikt alias is, uw identiteit of problemen niet staven.

Zij tonen wel aan dat u in staat bent om documenten die niets te maken hebben met uw persoon, te bekomen tegen betaling (CGVS IV.1, p.11).

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u deze documenten hebt gebruikt om de Belgische asielinstanties te misleiden bij uw aanvankelijke asielaanvraag.

De door u neergelegde informatie aangaande de algemene situatie in Tsjetsjenië, de video en het interview met A. Z. hebben geen betrekking op uw eigen vervolgingsrelaas (CGVS IV.1, p.9-10).

De algemene situatie in Tsjetsjenië wordt elders in deze beslissing besproken.

De documenten die u van de heer I. E. hebt ontvangen met betrekking tot uw behandeling in de gevangenissen van Hasselt en Brugge houden objectief gezien geen verband met de door u verklaarde problemen in Tsjetsjenië.

Een van deze documenten (geschreven door E. N.) maakt ook melding van problemen die I. E. zou hebben gekend in België toen hij zich met uw zaak bezighield. Er wordt gesproken over een inbraak in zijn auto, Russische personen die hem volgden, etc. Er wordt gesteld dat de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten hierachter zitten omdat de heer I. E. uw rechten zou verdedigen, en dat zij hierbij geholpen werden door de Belgische geheime diensten.

Er dient echter te worden vastgesteld dat dit blote beweringen zijn, zonder enig begin van bewijs.

De volmacht die u hebt gegeven aan de heer I. E. om uw belangen te verdedigen bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake uw klacht tegen België, bevat geen informatie aangaande de door u verklaarde asielproblemen.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, namelijk het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

In dit verband dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de Minister van Justitie akkoord is gegaan met de vraag tot uitlevering van de Russische autoriteiten, die u strafrechtelijk willen vervolgen in verband met een moord in Tsjetsjenië die gepleegd werd in mei 2001.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in de Russische federatie de rechtsgang niet gegarandeerd is. Er zijn meldingen van beïnvloeding van het gerecht door bewindslui of derden en meldingen van gedwongen bekentenissen. Er zijn ook regelmatig meldingen van het gebruik van geweld in detentiecentra, vaak met het oog op het bekomen van gedwongen bekentenissen.

Gezien uit de stukken van uw asieldorf blijkt dat de Russische autoriteiten u wel degelijk opsporen voor strafrechtelijke vervolging, gezien bovenstaande vaststellingen aangaande het Russische rechtssysteem en mensenrechtenschendingen in Russische detentiefaciliteiten, meen ik dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige schade, zoals omschreven in art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Russische autoriteiten diplomatieke garanties hebben gegeven ter bescherming van uw fundamentele rechten, waaronder een eventuele opsluiting in een penitentiaire instelling waar de normen van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens gerespecteerd worden en Belgisch diplomatiek personeel u zou kunnen bezoeken.

Echter, gezien bovenvermelde informatie met betrekking tot de situatie van het gerechtelijk apparaat en gevangeniswezen in Rusland, en deze met betrekking tot ernstige tekortkomingen van het systeem van diplomatieke garanties – zowel specifieke gevallen als algemene bezwaren - acht ik deze garanties onvoldoende om te stellen dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

In verband met deze aanvraag tot het verkrijgen van het statuut van subsidiaire bescherming, dient echter gewezen te worden op artikel 55/4, c, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat men wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In casu blijkt uit documenten in het administratief dossier dat u er door de Russische autoriteiten van wordt beschuldigd medeplichtig te zijn aan een moord, gepleegd in Tsjetsjenië in mei 2001. Uitsluiting heeft niet enkel betrekking op de directe daders van het ernstige misdrijf maar ook medeplichtigen en leidinggevenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

In de voormelde documenten staat te lezen dat u de feitelijke dader zou hebben aangezet tot het plegen van de moord en dat u het moordwapen zou hebben geleverd. (zie 'documenten', stuk 15)

De voorgestelde feiten zijn voldoende ernstig om te spreken van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, c van de Vreemdelingenwet.

In casu ben ik van oordeel dat er inderdaad ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u werkelijk dit ernstige misdrijf hebt gepleegd.

Vooreerst dient te worden verwezen naar de inhoud van de door u neergelegde documenten in verband met uw uitlevering. (supra)

Daarenboven hebt u, zoals eerder reeds uitvoerig werd aangehaald, zeer lang een valse identiteit volgehouden en geen enkele melding gemaakt van de asielmotieven die u nu als uw 'echte' problemen voorstelt.

Meer nog, u hebt hier zelfs aan vastgehouden toen u geconfronteerd werd met een mogelijke intrekking van het statuut dat u beschermde tegen uitlevering. Zoals ook eerder reeds werd vermeld, zijn de door u aangehaalde redenen hiervoor niet geloofwaardig te noemen.

Ten slotte wijs ik nogmaals op de eerder gedane vaststelling dat uw huidige asielaanvraag door mij niet geloofwaardig wordt geacht.

Hieruit dient dan ook afgeleid te worden dat u andere motieven had voor dit afleggen van frauduleuze verklaringen, in casu een poging om gerechtelijke vervolging voor een strafbaar feit te ontlopen.

Voorts wordt nog opgemerkt dat het niet aannemelijk te noemen is dat u niet zou hebben geweten dat u door de autoriteiten werd beschuldigd van een strafrechtelijk onderzoek, zoals u volhoudt (CGVS IV.2, p.14).

Uit het administratief dossier blijkt dat de moord werd gepleegd in Ali-yurt door een persoon die in ditzelfde dorp woonde en dat u in beschuldiging werd gesteld op 30 augustus 2001.

Uit de verklaringen van uw ouders voor de Belgische asielinstanties blijkt bovendien dat zij tot aan hun vertrek naar Polen in 2006 in Ali-yurt woonden. Het is in dit geval niet aannemelijk te noemen dat uw ouders nooit iets zouden hebben geweten, zoals u beweert (CGVS IV.2, p.14).

De combinatie van de bovenstaande elementen doet mij dan ook besluiten dat er inderdaad ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf hebt gepleegd.

De vaststellingen met betrekking tot de door u neergelegde documenten die eerder in deze beslissing reeds gedaan werden, maken dat deze documenten bovenstaande conclusie niet kunnen wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de vraag om de zaak met gesloten deuren te behandelen.

Verzoekende partij vraagt terechtzitting de zaak met gesloten deuren te behandelen.

Hij stelt dat hij in Tsjetsjenië vervolgd werd omwille van zijn deelname aan de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog.

Hij wijst erop dat door de Russische autoriteiten om zijn uitlevering werd verzocht en dat hij bij een de behandeling in openbare zitting zijn verdediging voor de Raad niet ten volle kan voeren.

De commissaris-generaal verklaart geen bezwaar te hebben tegen de behandeling met gesloten deuren.

De vraag van verzoeker wordt ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 juni 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de "*materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Hij gaat in op de elementen van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en past deze vervolgens toe op zijn asielrelaas.

Wat betreft het element "*zich buiten het land van herkomst bevinden*" wijst verzoeker erop dat hij zich in België bevindt, waar hij zijn asielaanvraag heeft ingediend op 13 juli 2011.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, legt verzoeker uit dat deze vrees een subjectief en een objectief element inhoudt, doch dat "*vrees volstaat*"; de asielzoeker moet volgens hem (zie het verzoekschrift, p. 5) "*niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad*". Verzoeker is dan ook van mening dat de door hem aangehaalde vervolging door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten wél degelijk terecht is.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag in België een valse identiteit heeft gebruikt, antwoordt verzoeker dat dit "*evenwel logisch*" is. Hij wijst dienaangaande op zijn verklaringen en stelt dat er ten tijde van de Tsjetsjeense oorlog heel wat medestrijders verdwenen of vermoord werden teruggevonden. Hij verklaart dat vluchten noodzakelijk was en dat dit onder een valse naam diende te gebeuren; volgens hem was dit "*de enige mogelijkheid om te verhinderen dat de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten hem gingen ontdekken*".

Verzoeker wijst vervolgens op zijn dagdagelijkse angst om uitgeleverd te worden aan de Russische autoriteiten. Hij verklaart dat een persoon die gedreven door angst, soms domme dingen doet en hij herhaalt dat angst aan de basis lag van zijn valse naamdracht en verwijst hieromtrent naar zijn eerdere verklaringen.

Hij wijst erop dat zijn problemen in België begonnen zijn toen hij geïdentificeerd werd aan de hand van zijn ware identiteit, wat volgens hem bewijst "*dat verzoeker wel degelijk gelijk had om zijn identiteit te verbergen*".

Het relaas dat hij heeft opgegeven bij zijn eerste asielaanvraag moet, aldus verzoeker "*in dezelfde context verklaard worden*".

Hij verklaart dat hij in de eerste Tsjetsjeense oorlog een soldaat was en in de tweede oorlog de graad van commandant had. Het valt volgens hem niet te ontkennen dat de Russische autoriteiten personen vervolgen die actief zijn geweest tijdens de Tsjetsjeense oorlogen en dat de feiten die door de Russische overheden worden aangehaald, vals en verzonnen zijn; verzoeker stelt zich de vraag hoe hij dergelijke verklaringen hard kon maken en bewijzen, en daarom besloot er niets over te vertellen.

Verzoeker wijst erop dat personen die tegen de Russische overheid zijn, spoorloos verdwijnen en verwijst naar zijn eerdere verklaringen waarbij hij stelde dat zijn broer en neven werden gedood, waarbij hij vertelde over medestrijders die hij nooit meer heeft teruggezien en waarbij hij verklaarde dat hij op een lijst stond van verzetsstrijders die uitgeschakeld moesten worden.

Verzoeker herhaalt dat hij bang was voor zijn leven en dat het feit dat hij eerst een ander verhaal vertelde, te maken heeft met zijn overlevingsdrang; volgens hem houdt zijn houding "*juist wel*" in dat hij vervolgd wordt en dat zijn leven werkelijk in gevaar is.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij tijdens zijn verhoor op 8 augustus 2009, in verband met de intrekking van zijn vluchtelingenstatus, geen melding maakte van zijn huidige asielrelaas, antwoordt verzoeker dat hij wél graag de waarheid had willen vertellen, maar dat hij gelet op het uitleveringsbevel, een enorme vrees had dat hij zou uitgeleverd worden aan Rusland.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat van verzoeker verwacht kon worden dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt indien hij werkelijk voor zijn leven vreest, antwoordt verzoeker dat hij juist omwille van zijn vrees voor vervolging op deze manier reageerde en dat hij aldus eerst besloten had dat het beter was om zijn echte identiteit en zijn ware problemen niet bekend te maken.

Verzoeker laat gelden dat rekening dient gehouden te worden met zijn toestand op het ogenblik van het verhoor; hij stelt dat hij in die periode in een Belgische gevangenis zat voor feiten die hij niet had gepleegd en dat hij toen ook nog te horen kreeg dat hij ging uitgeleverd worden.

Hij stelt dat hij op dat ogenblik erg bang was en alles en iedereen wantrouwde, ook de Belgische overheid, en dat hij de waarheid niet kon vertellen "*omdat hij wist dat hij niet ging geloofd worden en een grote vrees had voor zijn leven*". Hij laat gelden dat personen die zich in een dergelijke positie bevinden, niet nadenken bij het afleggen van dergelijke verklaringen; hij stelt dat hij gedaan heeft wat hem toen het beste leek, zijnde volharden in zijn onwaar relaas.

Wat betreft de mishandelingen in de Belgische gevangenissen, houdt verzoeker zijn verklaringen vol dat hij in de gevangenis van Brugge en van Hasselt geslagen werd omdat hij bleef weigeren om zijn uitleveringsdocumenten te ondertekenen.

Aangaande de gebeurtenissen tussen het einde van zijn activiteiten bij de rebellen en zijn vertrek naar Kazachstan, wijst verzoeker erop *“dat hij dikwijls te kampen heeft met geheugenverlies”*, wat het gevolg is *“van een zwaar post traumatisch stresssyndroom”*; hij verwijst dienaangaande naar een medisch attest van 18 april 2012 en naar zijn medische regularisatieaanvraag.

Volgens hem is het geheugenverlies onlosmakelijk verbonden met zijn medische problemen en zijn post traumatisch stresssyndroom. Hij verklaart dat hij *“dagdagelijks (wordt) geconfronteerd met verhoogde spanningen en stress waardoor de concentratie van verzoeker nul is”*, dat hij niet in staat is om zich alles te herinneren en dat hij sommige gebeurtenissen niet meer kan reconstrueren; hij wijst erop dat hij dit meermaals heeft gemeld tijdens zijn verhoor.

Verzoeker stelt verder niet te kunnen verklaren waarom hij tijdens zijn eerste verhoor in het kader van zijn vierde asielaanvraag geen melding heeft gemaakt van zijn geheugenproblemen: *“verzoeker wist op zijn tweede interview zelfs niet meer dat hij een eerste interview had”*. Hij voegt hieraan toe *“dat het heel lang heeft geduurd voor hij doorhad dat hij effectief geheugenverlies heeft”* en dat hij sindsdien probeert de “gaten” te vullen door informatie te vragen aan personen die dezelfde situatie hebben meegemaakt, zoals zijn broer. Dit verklaart volgens verzoeker waarom hij zich bepaalde details wél nog kan herinneren en navertellen, zoals enkele namen van commandanten.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de manier waarop de Russische autoriteiten te weten zouden zijn gekomen dat hij een rebellencommandant was, repliceert verzoeker *“dat het hier niet gaat om een tegenstrijdigheid”*.

Hij stelt dat zijn tewerkstelling bij de douane, zoals vermeld tijdens zijn eerste en tweede verhoor, voor hem de voornaamste reden was, maar dat de Russische autoriteiten door intimidatie en foltering van andere verzetsstrijders ook details te weten komen. Verzoeker wijst erop dat hij dit tevens tijdens zijn eerste verhoor heeft vermeld, *“waardoor er kan besloten worden dat verzoeker niet enkel tijdens het tweede interview twee redenen heeft aangehaald, maar ook tijdens zijn eerste interview”*.

De verschillende verklaringen omtrent zijn werk bij de douane, legt verzoeker uit door te verwijzen naar zijn angst om uitgeleverd te worden aan Rusland; hij herhaalt dat hij er van overtuigd was *“dat alles zoals zijn identiteit, zijn werk, en alles wat hij daar deed allemaal met elkaar te maken heeft”* en hij verwijst naar zijn eerdere verklaringen.

Wat betreft de valse strafzaak, laat verzoeker gelden dat hij eerst een prominente strijder en nadien een commandant was bij de rebellen tijdens de Tsjetsjeense oorlogen waardoor hij gezocht wordt door de Russische autoriteiten. Hij verwijst naar *“verschillende verklaringen door medestrijders”*, zijnde I. A., K. C. en Ak. Z., alsook naar een verklaring van de voormalig woordvoerder van de Tsjetsjeense president Maskhadov en een brief van A. G. aan de voormalige Belgische minister van Justitie, S. De Clerck.

Volgens verzoeker is het duidelijk dat het gaat om een gefabriceerde vervolging uitgaande van de Russische autoriteiten, waarna hij verwijst naar de brief van Z. D. en naar I. E. van 22 maart 2011, waarin ze dit standpunt bevestigen. Verzoeker voert aan dat Z. D. onder druk gezet werd om hem te beschuldigen, in ruil voor strafvermindering.

Verzoeker is verder van mening dat de commissaris-generaal *“met de hier geciteerde verklaringen en voorgelegde documenten ten onrechte geen rekening (heeft) gehouden”*.

Hij voert aan dat Rusland schaamteloos gebruik maakt van gemeenrechtelijke vervolgingen met politieke bedoelingen, wat volgens hem blijkt uit objectieve informatie; hij verwijst dienaangaande naar *“Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus”*, *“Country Report on Human Rights Practices for 2011 – Russia”*, een rapport van Freedom House, *“Measures implemented to fight police corruption, including the procedure for filing a complaint against the police; the witness protection program”*, twee rapporten van Austrian Centre for Country of Origin & Asylum Research and Documentation, van 19 maart 2012 en van 9 januari 2012, *“Report Of Thwarted Bid To Assassinate Chechen Leader Fails To Convince”*, een rapport van *“Memorial Human Rights Center Migration Rights Network”* en naar een persbericht van *“Amnesty International”* van 1 april 2011.

Waar de commissaris-generaal het in zijn beslissing bevreemdend acht dat de Russische autoriteiten tegen verzoeker een valse strafzaak zouden openen gezien er in Rusland specifieke wetsartikelen zijn die de activiteiten van rebellen strafbaar stellen, antwoordt verzoeker dat hij geen idee heeft waarom de Russische autoriteiten geen gebruik hebben gemaakt van die specifieke wetsartikelen; hij stelt slechts een vermoeden te hebben gehad, wat hij *“naar alle eerlijkheid”* aan de commissaris-generaal heeft gemeld. Volgens hem kan van hem *“onmogelijk verwacht worden dat hij een antwoord weet op dergelijke vragen”*, gezien hij niet medeplichtig is aan die moord en er trouwens niets mee te maken heeft. Hij herhaalt niet te kunnen verklaren waarom de Russische autoriteiten niet *“de gemakkelijke weg”* hebben gekozen.

Aangaande het element *“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”*, in de vervolging, verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer. Hij herhaalt dat hij van Tsjetsjeense origine is en herneemt kort zijn asielrelaas en argumenten.

Wat betreft het element *“de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen”*, roept verzoeker rechtsleer in en besluit hij dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat hij vervolgd wordt door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten.

Verzoeker roept vervolgens een schending in van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet, alsook een schending van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 55/4 en artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens een schending aan van de *“materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire bescherming, herneemt de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande en herhaalt kort zijn feitenrelaas en argumenten. Verzoeker besluit dat, gezien hij bedoeld ernstig misdrijf niet heeft gepleegd, de commissaris-generaal geen toepassing kan maken van artikel 55/4, c) van de vreemdelingenwet en dat aldus op grond van de redenen opgesomd in de bestreden beslissing, de subsidiaire bescherming aan hem moet worden toegekend.

Verzoeker is van mening dat, indien de Raad toch van oordeel is dat toepassing moet worden gemaakt van voormeld artikel 55/4, c) de subsidiaire bescherming toch nog moet worden toegekend.

Hij verwijst naar een publicatie van UNHCR en *“The application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”* waarin volgens hem wordt gesteld dat uitgesloten personen *“nog beschermd (kunnen) worden tegen hun terugkeer naar een land waar zij in gevaar zijn voor slechte behandeling omwille van andere internationale instrumenten”*, zoals de Conventie tegen Folteringen en andere Gruwelijke, Onmenselijke en Vernederende Behandeling en Bestrafing. Hij citeert tevens de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat folteringen, verdwijningen en executies in Rusland tot op de dag van vandaag, schering en inslag zijn, wat volgens hem blijkt uit door hem neergelegde stukken en bevestigd wordt *“door de ontelbare klachten die met de regelmaat van de klok worden ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en die herhaaldelijk tot veroordelingen van Rusland hebben geleid/leiden”*.

Verzoeker voert ook aan dat hij bij een gedwongen terugkeer naar zijn land, geen enkele waarborg heeft op een eerlijk proces en dat ook *“Pax Christi”* en *“Amnesty International”* de mensenrechtenschendingen aldaar hebben aangekaart. Hij citeert *“Amnesty International”*, de brief van A. G., de verklaring van Ak. Z. en een brief aan de Minister van Justitie van de Republiek Oostenrijk.

Verzoeker stelt dat, indien hij uitgesloten wordt van de subsidiaire bescherming, dit onrechtstreeks tot gevolg heeft dat hij wél uitgeleverd zal worden aan de Russische Federatie, waardoor hij bloot zal komen te staan aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen.

Hierdoor moet volgens hem ook rekening worden gehouden met artikel 2bis van de Uitleveringswet van 15 maart 1874; bij een uitlevering wordt tevens artikel 3 en artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geschonden. Hij verwijst nog naar de nota over de samenloop tussen uitlevering en asielaanvraag van UNHCR.

Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, van de Kwalificatierichtlijn en van de *“materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Volgens verzoeker loopt de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing mank; hij stelt dat objectieve informatie aantoont dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië *“allesbehalve stabiel is”* en verwijst naar *“Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus”*, *“Reisadvies Rusland”* en *“Russian Federation: Annual Report 2012”* van *“Amnesty International”*. Hij besluit dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst *“zal worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat hij in een mensionwaardige situatie zal terecht komen”*, gezien *“de ernstige onstabiele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* volgens hem niet kan worden genegeerd.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing *“te vernietigen en te hervormen”* en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel minstens de bestreden beslissing te vernietigen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing *“te vernietigen en te hervormen”* en hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.2. Nuttige elementen bij de beoordeling

3.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijk debat bepaalt.

Als administratief rechtscollege doet de Raad in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Uit de verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal blijkt dat er een valse strafzaak -(zie het verhoorverslag van 13 juli 2011, p. 12), zijnde medeplichtigheid aan moord- tegen hem was opgestart omdat hij deelgenomen had (zie het verhoorverslag, p. 2, 15) aan de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog, in deze laatste als commandant.

Hij verklaart dat hij een -vierde- asielaanvraag indiende, omdat hij bevreesd is dat hij bij een eventuele uitlevering aan Rusland een oneerlijk proces zal krijgen, en in geval van veroordeling, mishandeld en mogelijk gedood zal worden.

3.2.4. Artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet omschrijft de daden van vervolging en bepaalt onder het eerste lid, a):

“Daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; “

Artikel 1, A van het Verdrag van Genève bepaalt:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon: (...) Die, (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. (...)”

Artikel 48/3, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet stelt:

“De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

(...)

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

(...).”

Artikel 15.2 EVRM luidt:

“De voorgaande bepaling staat geen enkele afwijking toe van Artikel 2, behalve ingeval van dood als gevolg van rechtmatige oorlogshandelingen, en van de Artikelen 3, 4 (eerste lid), en 7.”

Artikel 2 EVRM, inzake het recht op leven, bepaalt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

b. teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand, die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

Artikel 3 EVRM handelt over het verbod van foltering en stelt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 48/3, § 3 van de vreemdelingenwet stelt:

“Er moet een verband zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging.”

3.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

3.2.6. Het uitleveringsdossier bevat een brief van 31 augustus 2009 van de Vice-Procureur-generaal van de Russische Federatie, gericht aan de Belgische Minister van Justitie, S. De Clerck (administratief dossier, map documenten, stuk 15).

Deze brief stelt:

“(...) Nous garantissons qu'en conformité avec les normes du droit international, Z.A.A., aura sur le territoire de la Fédération de Russie toutes les possibilités à la défense y compris l'aide des avocats ; il ne sera pas soumis aux tortures et services humiliant la dignité humaine (l'article 3 de la Convention Européenne sur la Protection des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, de même les Conventions respectives de l'Organisation des Nations Unies, du Conseil de l'Europe et les protocoles correspondants).

(...)que tenant compte que la Russie a signé le Protocole N 6 du 28.04.1983 joint à la Convention de la de la Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales du 04.11.1950, la peine de mort, comme peine exceptionnelle, n'est plus appliquée en Fédération de Russie.

Le Parquet Général de la Fédération de Russie garantit que la demande d'extradition ne sous-entend pas de buts de sa poursuite pour des raisons politiques, de race, religion, nationalité et opinions politiques.

Les délais de la poursuite pénale à l'encontre Z.A.A. ne sont pas écoulés et il n'a pas d'immunité le libérant de la poursuite pénale.

Le Parquet Général de la Fédération de Russie garantit qu'après la clôture de l'instruction et de la procédure d'instance ou en cas du jugement de condamnation –après l'expiration de la peine- Z.A.A. pourra quitter le territoire de la Russie.”

(vrije vertaling: “(...) Wij waarborgen dat, overeenkomstig de normen van het internationaal recht, aan Z.A.A. in de Russische Federatie alle mogelijkheden zullen worden geboden om zich te verdedigen, inbegrepen de bijstand van advocaten, dat hij niet zal worden onderworpen aan foltering en behandelingen die ingaan tegen de menselijke waardigheid (artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsook de respectieve Verdragen van de Verenigde Naties en van de Raad van Europa en de bijbehorende protocollen).

(...) gezien het feit dat de Russische Federatie het Protocol nr. 6 van 28.04.1983 bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 04.11.1950 heeft ondertekend, wordt de doodstraf, als uitzonderlijke straf, niet meer toegepast in de Russische Federatie.

Het Parket-generaal van de Russische Federatie verzekert dat het verzoek om uitlevering geen vervolging van de persoon beoogt omwille van politieke redenen of omwille van zijn ras, religie, nationaliteit of politieke overtuiging.

De termijnen om strafvervolging in te stellen tegen Z.A.A. zijn niet verstreken en er is in zijn hoofde geen strafrechtelijke immunititeit.

Het Parket-generaal van de Russische Federatie verzekert dat nadat het onderzoek de strafvervolgingen of de gerechtelijke procedure afgelopen zijn of in geval van gewezen vonnis van veroordeling -nadat de straf uitgezeten is-, Z.A.A. het Russische grondgebied kunnen verlaten.”)

3.2.7. In een brief van 24 november 2010 (administratief dossier, map documenten, stuk 1) die uitgaat van de Vice-procureur-generaal van de Russische Federatie en gericht aan de Belgische Minister van Justitie, S. De Clerck, wordt gesteld:

“(…) Le Parquet Général de la Fédération de Russie en tant que l'organe central chargé des questions d'extradition confirme toutes les garanties précédemment présentées sur le respect des droits de Z.A.A. y compris le fait de son intégrité physique et psychique.

En cas de la remise de Z.A.A. l'Ambassade de la Belgique en Russie sera informée du lieu de sa détention pendant sa poursuite pénale ainsi qu'en cas de sa condamnation à la peine privative de liberté, et des personnes mandataires de cette représentation diplomatiques pourront le visiter même sans présence de la tierce personne.

En cas de sa condamnation à la peine privative de liberté Z.A.A. purgera sa peine sur le territoire de la Fédération de Russie dans un établissement correctionnel du Service Fédéral de l'exécution des peines où on respecte des normes exposées dans la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales du 04.11.1950.

Le Parquet Général de la Fédération de Russie garantit que la peine capitale ne sera pas prononcée à l'encontre Z.A.A.

Le Parquet Général de la Fédération de Russie confirme que la demande d'extradition n'a pas pour but la poursuite de Z.A.A. pour des raisons politiques, son appartenance de race, la confession, la nationalité ou des points de vue politiques.

Le Parquet Général de la Fédération de Russie confirme qu'il est prêt à accorder aux autorités compétentes du Royaume de Belgique une entraide analogue ou une autre entraide judiciaire en matière pénale dans le cadre des accords internationaux auxquels participent la Fédération de Russie et le Royaume de Belgique ainsi que conformément à la législation de la Fédération de Russie. “

(vrije vertaling: (...) “Het Parket-generaal van de Russische Federatie, als centraal orgaan belast met uitleveringskwesties, bevestigt alle voorgaand weergegeven garanties over het respect voor de rechten van Z.A.A., met inbegrip van het feit van zijn fysieke en psychische integriteit.

In geval van terugleiding van Z.A.A. zal de Belgische ambassade in Rusland op de hoogte worden gebracht van de plaats van zijn opsluiting tijdens zijn strafvervolging, evenals in geval van veroordeling van Z.A.A. tot een vrijheidsstraf, en zullen gemachtigden van de diplomatieke vertegenwoordiging hem, zelfs zonder aanwezigheid van de derde persoon, kunnen bezoeken.

In het geval van veroordeling van Z.A.A. tot een vrijheidsstraf zal Z.A.A. zijn straf uitzitten op het grondgebied van de Russische Federatie in een correctionele instelling van de federale dienst voor

strafuitvoering waar men normen in acht neemt die uiteengezet zijn in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 04.11.1950.

Het Parket-generaal van de Russische Federatie garandeert dat de doodstraf niet zal worden toegepast tegen Z.A.A.

Het Parket-generaal van de Russische Federatie bevestigt dat de uitleveringsaanvraag de vervolging van Z.A.A niet beoogt om politieke redenen of omwille van zijn ras, religie, nationaliteit of politieke overtuiging.

Het Parket-generaal van de Russische Federatie bevestigt dat het bereid is aan de bevoegde autoriteiten van het Koninkrijk België een analoge hulp of een andere rechtshulp in strafzaken te bieden in het kader van de internationale akkoorden waaraan de Russische Federatie en het Koninkrijk België deelnemen, alsook overeenkomstig de wetgeving van de Russische Federatie.”)

3.2.8. Bij de inschatting van de waarde die aan de diplomatieke waarborgen wordt gegeven bij de beoordeling van een asielaanvraag, dient de beslissingsbevoegde autoriteit de criteria in aanmerking te nemen die werden ontwikkeld in het internationaal en regionaal mensenrechtenarsenaal voor de beoordeling van diplomatieke waarborgen.

Binnen de vluchtelingenrechtelijke context betekent dit het bepalen of zulke waarborgen kunnen beschouwd worden als een toepasselijk en betrouwbaar instrument om het risico op vervolging in het belanghebbend land in hoofde van de asielzoeker uit te sluiten en kan, daarom, de bevinding rechtvaardigen dat hij of zij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming als vluchteling. Bij dergelijk handelen, dienen de beslissende overheden de specifieke aard van de asielaanvraag in gedachte te houden (UNHCR, *Note on Diplomatic Assurances and International Refugee Protection*, Genève, augustus 2006, 48).

3.2.9. De door verzoeker aangevoerde “daad van vervolging” betreft het uitleveringsverzoek uitgaande van de Russische Federatie, volgens verzoeker gesteund op basis van een valse strafzaak.

Derhalve dient, met inachtneming van de voormelde door de Russische Federatie gegeven waarborgen, onderzocht te worden of dit uitleveringsverzoek een aantasting kan zijn van de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

Tevens dient nagegaan te worden of deze daden van vervolging de vorm aannemen van een onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing, dan wel de ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd.

3.2.10. Met toepassing van het hoger geciteerde artikel 15.2 EVRM dient onderzocht te worden of verzoeker in geval van uitlevering, een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Aldus heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals "Amnesty International" of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in elk geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.2.11. Het EHRM deed uitspraak op 14 september 2010 in twee samengevoegde zaken waar door de Russische Federatie de uitlevering werd gevraagd van Tsjetsjenen die het voorwerp uitmaakten van een strafvervolging, namelijk de zaken *Chentiev / Slovakije* (nr. 21022/08) en *Ibragimov / Slovakije* (nr. 51946/08).

3.2.12. In de zaak *Chentiev / Slovakije* (nr. 21022/08) werd het Hof gevat door een verzoeker, van Tsjetsjeense etnische origine, wiens uitlevering werd verzocht door de Russische Federatie. De verzoeker werd ervan verdacht om deelgenomen te hebben, als lid van een georganiseerde groep, aan het doden van twee agenten van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Grozny in juni 2001. In 2005 had de verzoeker, met andere leden van de groep, naar verluidt een overheidsfunctionaris en een andere persoon verplicht een vuurwapen, geld, gouden voorwerpen en mobiele telefoons te geven.

3.2.13. In de zaak *Ibragimov / Slovakije* (nr. 51946/08) werd het Hof eveneens gevat door een verzoeker, van Tsjetsjeense etnische origine, wiens uitlevering werd verzocht door de Russische Federatie. De verzoeker werd ervan verdacht om deelgenomen te hebben, als lid van een georganiseerde groep, aan het doden van twee agenten van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Grozny in juni 2001.

3.2.14. In beide zaken werd tevens aangevoerd dat de strafvervolging werd ingesteld op basis van verklaringen van een derde die werden bekomen via foltering.

3.2.15. In beide zaken had de Russische Federatie de waarborg gegeven dat de verzoekers (i) niet zouden worden gevonnis door een "Special Court", (ii) zouden genieten van de waarborgen van een eerlijk proces met inbegrip van de bijstand van een raadsman, (iii) niet zouden worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Inzake de doodstraf werd, voor Chentiev, bij brief uitgaande van de Procureur-generaal van de Russische Federatie medegedeeld dat er een moratorium was voor dergelijke straf in Rusland, dat de doodstraf niet zou opgelegd worden en dat in de doodstraf niet was voorzien voor de hem toegeschreven misdrijven.

Inzake de doodstraf werd, voor Ibragimov, bij brief uitgaande van de Procureur-generaal van de Russische Federatie medegedeeld dat er een moratorium was voor dergelijke straf in Rusland, dat hij

niet zou worden geconfronteerd met de doodstraf indien uitgeleverd en dat, indien hij zou worden veroordeeld tot de doodstraf, deze niet zou worden uitgevoerd.

Later werden, bij brief van de plaatsvervangend Procureur-generaal van de Russische Federatie gericht aan de Slovaakse autoriteiten, de voormelde garanties bevestigd, met inbegrip van het respect voor de fysieke en psychologische integriteit. Tevens werd aangegeven dat, in geval van veroordeling tot een gevangenisstraf, de tweede verzoeker (Ibragimov) zijn straf zou uitzitten in een federale gevangenis, waar het EVRM en de Europese standaard inzake de minimumregels voor de behandeling van gevangenen van toepassing zijn. De Slovaakse ambassade in Rusland zou inzake de twee verzoekers geïnformeerd worden over de plaats van gevangenhouding en Slovaakse diplomatieke vertegenwoordigers zouden verzoekers kunnen bezoeken en met hen spreken zonder de aanwezigheid van derden. Het Bureau van de Procureur-generaal garandeerde dat de verzoekers niet zouden worden vervolgd voor hun politieke overtuiging of om reden van hun ras, religie of nationaliteit.

3.2.16. Ingevolge de beslissing van 14 september 2010 in de samengevoegde zaken *Chentiev / Slovakije* en *Ibragimov / Slovakije* werden de verzoeken bij het EHRM onontvankelijk verklaard en werd de opschorting bevolen van de reeds uitgevaardigde voorlopige maatregel ("Rule 39") die in beide zaken werd toegepast.

Het Hof was van oordeel dat het belangrijk was dat de garanties die waren gegeven aan de Slovaakse autoriteiten, uitgingen onder de autoriteit van de Procureur-generaal, die, in het Russisch systeem, de activiteiten van "all prosecutors" (vrije vertaling: alle aanklagers) superviseert in de Russische Federatie, met inbegrip van de argumentering van de zaak door "the prosecution" (vrije vertaling: de vervolging) voor de rechtbanken. Deze waarborgen onder de autoriteit van de Procureur-generaal werden door het EHRM ook van belang geacht in de zaak *Shamayev e.a. / Georgië en Rusland* (EHRM 12 april 2005, *Shamayev e.a. / Georgië en Rusland*, § 344).

Het Hof herhaalde dat de loutere mogelijkheid van een slechte behandeling in gelijksoortige omstandigheden als de dossiers van verzoekers, op zichzelf niet voldoende is om te besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM (cf. EHRM 12 april 2005, *Shamayev e.a. / Georgië en Rusland*, § 352).

Het Hof vond het relevant dat de waarborgen voor de bescherming van de verzoekers tegen een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, werden gegeven door de autoriteiten van de Lidstaat van de Raad van Europa en een Verdragspartij van het EVRM. Het mogelijke falen bij het respecteren van deze garanties zou de geloofwaardigheid van deze Staat aanzienlijk ondermijnen.

Het Hof nam tevens de brieven in aanmerking waaruit bleek dat de verzoekers, in geval van veroordeling tot gevangenisstraf, hun straf zouden uitzitten in een federale gevangenis waar rekening wordt gehouden met het EVRM en de Europese minimumregels voor de behandeling van gevangenen. Voor de tweede verzoeker zou de Slovaakse ambassade geïnformeerd worden over zijn plaats van detentie en de Slovaakse diplomatieke vertegenwoordigers zouden hem kunnen bezoeken zonder aanwezigheid van derden.

Omwille van voormelde redenen was het Hof van oordeel dat er geen substantiële gronden waren om aan te nemen dat de verzoekers, in geval van uitlevering aan Rusland, een reëel en persoonlijk risico lopen op foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Het Hof was tevens van oordeel dat de verzoekers niet aannemelijk maakten dat ze geen eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM zouden krijgen. De Russische Federatie, die het EVRM heeft ondertekend, had uitdrukkelijk een eerlijk proces gewaarborgd met inbegrip van raadsman en, indien nodig, tolken. Er was volgens het Hof geen aanwijzing dat de verzoekers geen eerlijke behandeling in de zin van artikel 6 EVRM zouden krijgen.

3.2.17. Het Hof had voorheen, in de zaak *Gasayev/ Spanje* (nr. 48514/06), ook al uitspraak gedaan over de uitlevering van een Tsjetsjeen die ervan werd verdacht deelgenomen te hebben aan een aanval op een overheidsgebouw in Ingoesjetïë in juni 2004 (cf. EHRM, 14 september 2010, *Chentiev en Ibragimov / Slovakije*, nr. 21022/08 en 51946/08, 5).

Door het EHRM werd een "Rule 39" uitgevaardigd om de uitlevering te schorsen.

Deze maatregel werd opgeheven na ontvangst van garanties van de Russische Federatie dat de verzoeker niet zou veroordeeld worden tot de doodstraf of tot een onherleidbare levenslange gevangenisstraf, of tot een gevangenschap in omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Er was ook een garantie dat de monitoring van de naleving van de garantie was verzekerd door de Spaanse diplomatieke vertegenwoordiging in Rusland. Deze garantie werd ook van belang geacht in de zaken *Chentiev / Slovakije* (nr. 21022/08) en *Ibragimov / Slovakije* (nr. 51946/08).

Het Hof oordeelde dan ook op 17 februari 2009 dat het verzoek onontvankelijk was.

Gasayev werd, volgens een persbericht van Human Rights Watch van 1 september 2009, zonder aanklacht vrijgelaten op 28 augustus 2009 na tien maanden voorhechtenis. Het persbericht meldde dat *“volgens Gasayev, hij werd gedurende drie dagen gefolterd en dan zonder aanklacht vrijgelaten”*.

3.3. Nopens de vluchtelingenstatus

3.3.1. Uit de lezing van de brieven uitgaande van de Vice-Procureur-generaal van de Russische Federatie (zie sub 3.2.6. en 3.2.7.) in het kader van uitleveringsverzoek van verzoeker blijkt:

- dat het recht op verdediging, met bijstand van advocaten, is gewaarborgd;
- de waarborg dat verzoeker geen foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen – gelezen in de betekenis van artikel 3 EVRM – zal ondergaan;
- dat de doodstraf niet zal worden opgelegd;
- dat er in geen andere strafvervolging is voorzien dan voor de feiten omwille van dewelke de uitlevering wordt gevraagd;
- de waarborg van verzoekers fysieke en psychische integriteit;
- dat tijdens zijn gevangenhouding in het kader van de strafvervolging, of later bij een eventuele veroordeling, de Belgische ambassade geïnformeerd zal worden over de plaats van detentie en verzoeker bezocht kan worden, zonder aanwezigheid van derde, door gemandateerden van de diplomatieke vertegenwoordiging;
- dat in geval van veroordeling tot vrijheidsberoving de straf zal uitgezeten worden in een plaats die beantwoordt aan de Europese normen;
- dat de strafrechtelijke vervolging zijn oorzaak niet vindt in één van de vluchtelingrechtelijke gronden van vervolging.

3.3.2. De voormelde garanties zijn gelijksoortig aan deze die door de Russische Federatie werden gegeven in de hoger aangehaalde analoge zaken die werden behandeld door het EHRM en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM).

Betreffende de waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie in het kader van het uitleveringsverzoek waarvan verzoeker thans het voorwerp uitmaakt, is de Raad van oordeel dat deze geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het geval van uitlevering, omwille van de hem ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in het artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 EVRM, noch dat hem een eerlijke procesgang zal ontzegd worden.

Verzoeker toont derhalve niet aan daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet, te ondergaan.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij daden van vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3, § 2, zal ondergaan, voldoen de asielmotieven niet aan het in artikel 48/3, § 3 vereiste verband tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging.

De ter terechtzitting neergelegde fotokopie van een brief, z.d., gericht door I.E., aan het EHRM, met vraag om toepassing van een Rule 39 om de uitlevering door België te schorsen, is niet van aard om de beoordeling van de Raad aan te tasten.

Gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Omwille van het hoger vastgestelde (zie sub 3.3.) omtrent de garanties van de Russische Federatie maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van het bepaalde in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Er kan besloten worden dat ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie strijdt met de inhoud van voormelde, geeft de Raad de voorkeur aan de informatie verzameld door het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

Wat betreft het reisadvies wordt volledigheidshalve nog opgemerkt dat dit bestemd is voor reislustigen en niet kan worden beschouwd als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen in België.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaak wordt behandeld achter gesloten deuren.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE